

“STING EN IK WAREN BIJNA IN TRANEN”

Interview Stewart Copeland (The Police) – 1 december 2016

Fall Out was in 1977 de debuutsingle van The Police, de band van zanger/bassist Sting, gitarist Henry Padovani (later vervangen door Andy Summers) en drummer Stewart Copeland. Afgezien van een foto van Mick Jagger die de single in handen had trok het nummer weinig aandacht. Ook de opvolger *Roxanne* deed niet veel (dat zou bij de tweede release een jaar later een ander verhaal zijn). Pas bij de derde single *Can't Stand Losing You* wist The Police voor het eerst de Britse hitlijst binnen te komen en was het begin van een succesvolle carrière een feit. Nadat de band in 1984 uit elkaar was gevallen, duurde het tot 2007 voordat de drie muzikanten weer gezamenlijk op het podium stonden. Daarna volgde een eenmalige wereldtournee die met een bruto-omzet van maar liefst 358 miljoen dollar op de derde plaats staat van meest lucratieve tournees ooit! Aan mij de eer om Stewart Copeland telefonisch te mogen interviewen... Om 09.00 uur (plaatselijke tijd) bel ik naar een telefoonnummer in Los Angeles, waar de drummer nu woont. Geen gebruikelijk tijdstip om een rockster te interviewen, maar gelukkig is Stewart goedgehumt en antwoordt hij uitvoerig op de vragen die ik hem stel.

Tekst: Godfried Nevels

Je bent als jonge tiener begonnen met drummen toen je nog met je ouders in Libanon woonde. Hoe heeft deze opvoeding in het Midden-Oosten jouw manier van drummen beïnvloed?

“De Arabische ritmes die mij daar omringden waren een goede basis om aan het omgekeerde ritme van de reggae aan te passen. Reggae en Arabische folkmuziek hebben hetzelfde mechanisme, waarbij de nadruk op de derde tel van de maat wordt gelegd en de eerste tel van de maat afwezig is. Het is hetzelfde gevoel. Dus kon ik heel gemakkelijk reggae-nummers in me opnemen. Misschien nog wel gemakkelijker dan anderen. Maar bij reggae speelde ik eigenlijk het Libanese bala-di-ritme in plaats van reggae. Ik speelde dus niet reggae zoals het hoorde. Soms was het klassieke reggae, maar meestal was het een versie van reggae.”

De eerste single van The Police – *Fall Out* – was door jou geschreven en werd in 1977 uitgebracht. Klopt het dat jij toen de meeste gitaarpartijen van gitarist Henry Padovani had overgenomen?

“Ja, omdat ik het nummer had geschreven en wist hoe de gitaarpartijen moesten klinken. *I was a very aggressive young man, so I just bullied my way on to the guitar on that day.*”

Vond Henry dat niet erg?

“Nee. Henry was in die tijd een veel beter persoon dan ik was en had daar geen moeite mee, haha! Volgens mij hadden we als excuus dat Henry... Ik weet niet meer wat voor excuus we hadden maar het lukte mij

om die plek in te nemen. *Ik speel nu gitaar!* Haha! Dat was de goeie ouwe tijd. Een goeie maar hongerige tijd toen het mijn band was. Daarna was het niet langer mijn band, maar hadden we ook geen honger meer.”

“Het was niet makkelijk voor ons om onze goede vriend te ontslaan”

Vrij snel moest Henry de band verlaten en werd hij vervangen door Andy Summers. Was het voor jou en Sting een moeilijke beslissing om Henry los te laten? Hij was immers één van de oprichters van de band.

“Het was sociaal gezien heel moeilijk voor ons, omdat Henry *the life and soul of the band* was. Weet je, hij was een feestbeest, was altijd vrolijk en was gewoon een geweldige kerel. Maar muzikaal was het erg frustrerend. Dus was het de juiste beslissing om te nemen. Kijk maar wat er gebeurde nadat Andy bij de band kwam! Ik denk dat iedereen weet hoe dat verder is afgelopen. Maar het was niet makkelijk voor ons om onze goede vriend te ontslaan. Gelukkig kwam Henry al snel terecht bij een band die groter was dan ons, Wayne County and the Electric Chairs, en was het volgens mij in Nederland dat wij voor die band hebben geopend. Hij was de *headliner* met een grote kleedkamer en wij waren zijn voorprogramma. Daarna ging hij verder en werd hij een grote Franse tv-ster. Henry doet het goed. En het mooiste was, toen we tijdens de

reünie-tournee in de Stade de France in Parijs optreden, speelde Henry op één van de nummers mee en werden de Fransen helemaal gek! Dat was het hardste geluid dat ik ooit van een publiek heb gehoord. Op het moment dat Henry het podium opliep, een Fransman tegenover 80.000 Fransen, hoorde ik het hardste geschreeuw dat ik ooit in een stadion heb gehoord. Sting en ik waren bijna in tranen, het was zo emotioneel. *It was an amazing completion of the circle.*"

Hebben jullie door de jaren heen nog contact met Henry gehad?

"Af en toe. Hij was in Frankrijk en ik woonde in Californië. Maar Sting en ik hebben los van elkaar al die tijd contact met hem gehad."

Het debuutalbum van The Police kwam in korte opnamesessies tot stand, soms zelfs tussen andere bands in. Het lijkt mij vrij lastig om zo te moeten werken.

"Nou, zo voelde het toen niet. We voelden ons gelukkig dat er voor die prijs een studio beschikbaar was. We voelden ons toen niet ongelukkig. Sterker nog, we hadden het geluk dat we daar binnen konden komen. We hadden maar drie uur de tijd. *Ok, let's get in there and burn it up in three hours!* En dat deden we."

Dus eigenlijk werkte dat prima voor jullie.

"Absoluut."

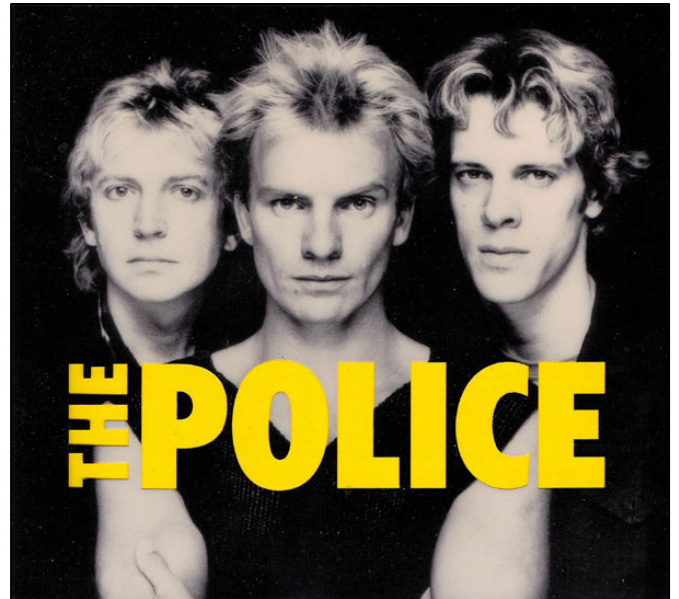
"Hij wil geen rockster, hij wil een professional"

In de daaropvolgende jaren was de band enorm succesvol en scoorde hits over de hele wereld. Hoe lukte het jou om met het succes, het geld en de media-aandacht om te gaan?

"Nou, dat is een lang verhaal. Ik ben zelfs van plan om daar een boek over te schrijven. Een handboek voor jonge rocksterren, haha! Hoe om te gaan met het feit dat er plotseling een ander persoon aan je gekoppeld wordt: je imago. Je bent nog steeds wie je bent, elke ochtend doe je je broek aan... Maar in de buitenwereld is er iemand anders met jouw gezicht, die een eigen leven leidt waar je geen volledige controle hebt. Daar moet je wel aan wennen."

Het lijkt mij best lastig om daar een balans in te vinden.

"Het is een overweldigend gevoel. Plotseling heb je meer geld dan je kan uitgeven. En de angst: *mijn god, ik heb nu zoveel geld dat ik er bang van wordt...* Het is hetzelfde verhaal met de roem: *mijn god, ik wilde altijd beroemd zijn, maar nu ik het eenmaal ben...* Het is gewoon overweldigend. En het is onverwacht omdat je alle dingen krijgt die je wilde, waar je voor gewerkt hebt en waar je van gedroomd hebt, maar tegelijkertijd... is er op onverklaarbare wijze een gevoel van duizeligheid."

In de periode na het uiteenvallen van The Police in 1984 heb je soundtracks geschreven voor films, televisie, opera's, balletvoorstellingen en games. Hoe gaat dat in zijn werk? Hoe maak je muziek die bij een bepaalde verhaallijn, situatie of scène past?

"Ik kwam bij toeval in het componeren terecht. Ik kreeg een telefoontje van Francis Coppola om een film te doen en dat leidde tot een twintigjarige carrière als filmcomponist. Ik heb altijd muziek voor een liedje gemaakt, maar muziek maken voor een scène is ook zeer de moeite waard. Daar ben ik achter gekomen toen ik met Francis werkte. En daarna in al die andere films. Hoe je met maar twee akkoorden het publiek blij of verdrietig kan laten voelen, of dat ze wantrouwig moeten worden. Wat er ook op het scherm gebeurt. *Whether it's a good thing or a bad thing or a funny thing or a serious thing, music can tell them that, how to respond.* Dat heb ik 20 jaar voor de kost gedaan. Het is bij filmmuziek onvermijdelijk dat je met orkesten werkt. Ik heb geleerd hoe leuk het is om met orkesten samen te werken en hoe deze te gebruiken. Het belangrijkste instrument in het werken met een orkest is de *score*. En hoe je een *score* moet schrijven, om het

zo op papier te zetten dat het orkest in staat is om het in alle grootsheid te kunnen spelen. Dat heb ik zijdelings geleerd toen ik met films werkte. Maar nu doe ik geen films meer en ben niet langer actief in de filmwereld. Op dit moment schrijf ik muziek voor orkesten. Een paar weken geleden nog voor de Buffalo Philharmonic, een week later voor de San Antonio Philharmonic. Ook heb ik muziek geschreven in opdracht van de Royal Liverpool Philharmonic. Dit jaar, in 2016, heb ik een stuk of twaalf shows gedaan. *That's what I do these days, very civilized.* De klassieke wereld is veel kouder en ik probeer het publiek iets warmer te maken.”

Dat lijkt me wel een uitdaging.

“Eigenlijk is het niet zo moeilijk. Ik speel mijn muziek naast Mendelssohn, Brahms en Bartók. En ik sta met de allergrootste klassieke componisten op het programma. Maar voor mijn deel van de show... Die orkesten zijn er voor de klassiekers. Het enige wat je bij een schilderij moet doen, is er een licht op schijnen en die Rembrandt zal er altijd zijn. Maar het geweldige Shostakovich-concerto bestaat niet zonder de 60 man die dat mogelijk maken. Dat is waar orkesten voor bestemd zijn. *The whole thing is to keep all that body of great music of all time alive.* Ondertussen komen jongens als ik als piraten binnen en gebruiken dat prachtige instrument om mijn ding te doen, niet als een soort van museum-oefening maar als nieuwe muziek voor een orkest. Dus voor mijn deel van de show kom ik het podium op, roep ik *Hello Buffalo!*, het publiek schreeuwt en het is een rockshow, weet je. Als ik

mijn partij speel mag je zoveel lawaai maken als je wil. En er zijn maar liefst 60 man daar... Met 60 man kun je prima de boel platspelen en dat is precies wat ik doe. Ik bevind me in een klassieke wereld en ik hoop dat iedereen stil is voor het Brahms-stuk dat voor of na mij komt. *But for my piece the intention is to rock the house. Which 60 guys can do, believe it or not.*”

Alsof er op het podium twee werelden samenkomen.

“Op een bepaalde manier, ja. De muziek is niet verwant omdat je met een orkest compleet andere muziek maakt dan met een rockband. Maar de reactie van het publiek, de sfeer van de show en de energie is hetzelfde.”

“We zijn drie totaal verschillende muzikanten vergeleken met de jongens die 30 jaar geleden samen speelden”

In 2007 stond je samen met Andy en Sting weer op het podium, toen jullie tijdens de Grammy Awards *Roxanne* speelden. Wat heeft jullie toen bij elkaar gebracht?

“Ik denk dat het zo moest zijn. We kwamen elkaar tegen tijdens het Sundance Film Festival. Sting was daar om een film te promoten die hij had geproduceerd. Ik was daar voor een film die ik had geregisseerd. Andy was daar omdat hij de ster was van de film die ik had geregisseerd, de *Police*-film met Super 8-beelden die ik vroeger had opgenomen. Andy was daarin prominent aanwezig. Dus hingen we alle drie daar rond. We konden het prima met elkaar vinden. Zonder dat we het door hadden waren er camera's in de buurt en stonden er de volgende dag foto's van drie blonde koppen in kranten over de hele wereld. We waren verrast door de beroering die dat veroorzaakte, omdat we alle drie onze eigen weg waren gegaan. We waren los van elkaar met compleet nieuwe carrières bezig en waren het hele *Police*-ding vergeten. Het lag daar gewoon op een plank stof te vangen. Op zich prima, maar mijn leven als filmcomponist... Het laatste wat ik wilde was mijn recente verleden als rockster, wat daar niets mee te maken heeft. Want weet je, het componeren van films is een baan. Ik praat met iemand die me wel of niet in dienst gaat nemen, de regisseur, en moet ik het *pitchen* en hogerop komen. Hij wil geen rockster, hij wil een professional. Dus stond

het hele Police-ding 20 jaar lang gewoon niet op mijn radar. Plotseling bleken alle krantenberichten veel belangrijker te zijn dat wij zelf ooit hadden gedacht. Ik denk dat de bal daardoor begon te rollen.”

En daarna volgde een wereldwijde tournee.

“Het was eigenlijk bedoeld als een korte tournee, maar we vonden het zo geweldig dat we door zijn gegaan. Precies hetzelfde als toen de band uit elkaar ging. We wisten toen dat we moesten stoppen. De omstandigheden van de groep waren op veel manieren enorm belonend maar werkten op evenveel manieren ook enorm verstikkend. Dus wisten we dat we het moesten doen, maar er werd constant een nieuwe tournee toegevoegd. Toen werd de vraag gesteld: *komt er nog een plaat jongens?* Wachten, wachten, wachten. Basta. Nee. We moeten hier gewoon mee stoppen... Bij de reünie-tournee gebeurde precies hetzelfde. Het begon te lopen en toen, wachten, wachten... We hadden alle drie onze eigen agenda. Maar in de wereld om ons heen, de zakenlui, de platenmaatschappijen, Live Nation, de promotors... Er was niemand die niet dacht dat het een goed idee was voor The Police om de tour te verlengen of nog een plaat te doen. *I mean, everybody thinks that's a good idea! Except for the three blond heads.* Op een gegeven moment zijn we eruit gekomen, op een dag dat we allemaal vrolijk waren en geweldig met elkaar konden opschieten.”

Hoe lang duurde het tijdens de voorbereidingen van de tournee om het oude gevoel van de band weer terug te krijgen?

“Dat gebeurde pas toen we op het podium stonden. We hebben lang gezocht naar precies datgene wat jij nu noemt. We zijn drie totaal verschillende muzikanten vergeleken met de jongens die 30 jaar geleden samen speelden. Het zou raar zijn als dat niet zo was. Dus was het erg moeilijk voor ons om alles weer samen te laten komen. Maar toen we tijdens het eerste concert in Vancouver het podium opliepen, en hoewel we voelden dat het toen niet klopte, realiseerden we ons door onze liedjes en de reactie van het publiek daarop vanaf de eerste noten van *Message in a Bottle* waarom we daar vier maanden aan gewerkt hadden. De emotionele reacties... De mensen voor ons huilden, ze hadden daarop gewacht. We werden daar emotioneel door overweldigd. En wat voor meningsverschillen we ook over muziek hadden, we voelden hoe belangrijk het was dat wij met z'n drieën daar op het podium stonden, op die plek tegenover die mensen.

That's when it made sense. The preparation for it was hell.”

Dus werd het pas leuk toen jullie op het podium stonden.

“Nou, toen beseften we ons pas waarom we het deden, waarom we deze liedjes speelden. Op dit moment is het niet... Het zijn geweldige nummers, maar dat is niet waarom ze zo krachtig zijn. Ze zijn krachtig omdat ze al 30 jaar op de radio zijn geweest. Ze zijn verweven in het leven van mensen, ze hebben een impact die geen enkel nieuw nummer... Als we nieuwe nummers hadden willen spelen, met dezelfde drie jongens, dan zou het niet hetzelfde effect hebben gehad, weet je. *Playing those songs, it's like a liturgy. Very powerful.*”

© Godfried Nevels